

Titel: Med Hensyn til de enkelte Paragraffer skal følgende bemærkes:

Citation: "Med Hensyn til de enkelte Paragraffer skal følgende bemærkes:", i *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*. Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/text/jura-texts-r04-shoot-chptrd1e24355.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: *Proceskommissionen af 1892. Offentliggjort 1899*

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer skal følgende bemærkes:

§§ 142 og 143.

Som det vil ses, har Udkastet opgivet den Hovedsondring, der lå til Grund for de tilsvarende Paragraffer i det tidligere førsteg (§§ 112 og ' 113-§ 114). nemlig mellem de Tilfælde, hvor Ransagningen gaar ud på at søge efter Spor og Bevismidler overhovedet, og dem, hvor der stal søges efter bestemte Spor eller Bevismidler, af hvilke Ransagningsarter den sidstnævnte i det ældre Udkasts Motiver betegnes som meget mindre betænkelig end den første og derfor ikke knyttet til så strenge Betingelser. Man har nemlig ment, dels at Udtrykket „bestemte Spor" i sig selv er utydeligt, dels at den nævnte Sondring i hvert Fald ikke egner sig til Hovedsondring for den praktiske Anvendelse, idet denne stadig vil stå ligeoverfor alle mulige Nuancer af Formodninger, der kun i Kraft af en Vilkårighed ville kunne sondres i Formodninger af generel og Formodninger af speciel Karakter. Man tænke f. Eks. på en Situation, hvorunder der er visse Grunde til at antage, at der hos en ikke Sigtet vil kunne findes Spor, samt at der endvidere på Forhånd er nogen Grund til at vente, at disse Spor netop ville være af en bestemt Art (f. Eks. Blodpletter, en Tings Anbringelse på et bestemt Sted etc.). skønt det på den anden Side ingenlunde er usandsynligt, at de kunne være af en ganske anden Art. Tager man alle Tilfælde af denne og lignende Art ind under Kategorien „bestemte Spor" (det tidligere Forslags § 114). bliver Adgangen til Ransagning hos Ikke-Sigtede altfor omfattende (jfr. Ordene: „for en hvilken som helst Forbrydelse", altså

også for Politisags-Overtrædelser). Hvis man på den anden Side fuldstændig udelukker Tilfælde af denne og lignende Art fra nævnte Kategori, bliver Adgangen til Ransagning hos Ikke-Sigtede ikke omfattende nok. Man har derfor i Henhold til det anførte foretrukket at bygge Hovedsondringen med Hensyn til Ransagningsadgangen på, om Ransagningen rettedes mod en bestemt Mistænkt eller ej, og i sidste Fald udelukket Ransagning, hvor det kun drejer sig om Politisager Er der i Forvejen rettet andre Forfølgningsskridt mod den Pågældende, vil han allerede være Sigtet; er der det ikke, vil han ved Foretagelse af en Ransagning, der kun tilfredsstiller de i § 142 stillede Betingelser, ikke tillige de i § 143 angivne, netop blive Sigtet, hvoraf igenfølger, at man kun bør indlade sig på en Ransagning af saadan Art, hvor der foreligger virkelig Grund til Mistanke mod den Pågældende. og hvor man er rede til at tage alle Konsekvenserne af, at Vedkommende sigtes (således f. Eks. den. at han som Sigtet ikke kan bruges som Vidne i Sagen, at hans urigtige Forklaringer ere straffri etc.).

Betingelserne for Foretagelsen af en Ransagning, der forudsætter eller i sig selv indeholder en Sigtelse mod den, hos hvem Ransagningen foretages, angives i § 142. Der må her enten være Spørgsmål om en Overanklager-Sag, eller der må, hvis der kun er Spørgsmål om en Politisags-Overtrædelse*), foreligge påviselig Grund til at antage, at Spor af denne eller bestemte Ting. som kunne beslaglægges, der ville være at finde. At der stal foreligge „påviselig Grund" vil sige, at der må kunne anføres bestemte objektive Grunde, der gør det antageligt, at det, man vil søge efter, forefindes. Det følger af sig selv, at heller ikke i andre Sager bør en Ransagning foretages hos Sigtet, når det på Forhånd må antages, at den vilde være hensigtsløs, idet der slet ingen Rimelighed er for, at der kan findes noget. Denne almindelige Begrænsning ligger i, at Ransagning kun hjemles som Middel til Opnåelse af det Øjemed, som §§ 142 og 143 angive. Men for Politisagers Vedkommende kræves yderligere, at der kan på-vises bestemte Omstændigheder, som gøre det antageligt, at der vil være noget at sinde.

Betingelserne for en Ransagning, der ikke forudsætter eller i sig indeholder en Sigtelse mod den, hos hvem den foretages, og

som derfor vil kunne foretages hos hvem« som helst, selv om man ikke har Grund til Mistanke mod den Pågældende, angives i § 143. Det er her en ufravigelig Forudsætning, at der er Spørgsmål om en Overanklager-Sag. Ransagning hos Ikke-Mistænkte i Anledning af Forseelser, der skulle påtales midt i Politisag, er således ubetinget udelukket — bortset fra de i § 144 nævnte ganske særlige Tilfælde. Selv om der imidlertid er Spørgsmål om en Overanklager-Sag. er Ransagning hos Ikke-Mistænkte eller i alt Fald Folk, der ikke ere så stærkt mistænkte, at man ligefrem vil sigte dem, yderligere bundet til de i § 143 Nr. 2 a., b. eller c. angivne Betingelser eller, for så vidt angår Ransagning af Person, til den i Paragraffens sidste Stykke angivne Betingelse*).

Om Ransagning af Person i Forbindelse med Anholdelse, se § 159, 2det Stykke.

Om Ransagning af Hus i det særlige Øjemed at eftersøge en Person, der stal anholdes eller Fængsles, se § 160.

s 144

er for så vidt en ny Paragraf, som det tidligere førstags Regel om Ransagning af Hus eller Rum, der efter sin Bestemmelse er tilgængeligt for alle og enhver, var knyttet til Betingelser, som her ikke opstilles, hvorhos det tidligere Forslag ikke hjemlede nogen særlig Adgang til Ransagning af Hus eller Rum, der står under Politiets særlige Tilsyn eller af de i Paragraffens Slutning nævnte Forretninger (Pantelånerforretninger, Marskandiserforretninger. For« retninger, hvori handles med Klude og Ben). Den ved denne Paragraf givne Ransagnings-Adgang, hvormed må jævnsøres Reglen i § 145, 2det Stykke Nr. 1. er på den ene Side af væsentlig praktisk Betydning, medens den på den anden Side næppe vil føles som noget særlig hårdt eller urimeligt Indgreb, men meget mere som noget selvfølgeligt. Som Steder, der i nærværende Udkasts første stand må betragtes som „tilgængelige for alle og enhver“, kan nævnes Teatre, Ventesale, lærnbanevaggoner, offentlige Beværtninger, Cafeer, Restavrationer, Badeanstalter o. lign., derimod ikke Butiker, Kontorlokaler. Fabrikker og lignende Steder, hvis Hoved-Bestemmelse ikke er at tjene Publikum i Almindelighed som egentlige Op-

holdssteder. Til „Steder, der stå under Politiets særlige Tilsyn“, høre først og fremmest Bordeller. — Hvad endelig angår den sidste Klasse Lokaler, der nævnes i Paragraffen, rammer Bestemmelsen kun selve de Rum, der ere tagne i Brug til Marskandiser-, Pantelåner- eller Klude- og Ben-Forretninger, men ikke vedkommende Indehavers derfra adskilte private værelser.

Hvorvidt der i en Ransagning af de nævnte Lokalteter ligger en Sigtelse mod nogen bestemt, må bero på Omstændighederne.

§ 145.

De i denne Paragraf indeholdte Regler ere i deres væsen ensartede med de for Beslaglæggelse givne. Naar det er fundet rettest som det normale Grundlag for en Ransagning at kræve en af Grunde ledsaget afgørelse af Retten, en „Kendelse“, er Grunden hertil, at Ransagning ofte vil være et mere indgribende og betænkeligt Skridt end Beslaglæggelse, for hvilken sidste den hyppig er en Forudsætning.

Naar der i 2det Stk. henvises til de i „§ 143, 1. og 2., a. og b.“ ommeldte Betingelser, er dette naturligvis at forstå i Overensstemmelse med Indholdet af § 143, altså: Betingelsen i Nr. 1 i Forbindelse med enten Betingelsen i Nr. 2. a. eller Betingelsen i Nr. 2. b.

§ 146.

I Reglen i 3dje Stk. om Pligten til at lade sig bruge som Vidne ved Ransagninger (derunder også ved de af Politiet foretagne) er indsat en stedlig Begrænsning, der ikke fandtes i det tidligere Forslag, men som formentlig er nødvendig.

Reglen i 5te Stk. fandtes ikke i det ældre førstag, men forklarer i øvrigt sig selv.